

Kniha Daniel – číslo dvesto

Prorocké rozvinutie: Druhé zhromaždenie a jeho význam v adventistickej eschatológii

Jeff Pippenger

2024-05-05

Uvažujeme o prorockom období, ktoré je znázornené ako druhé zhromaždenie a ktoré prorok Izaiáš, a neskôr sestra Whiteová, označujú.

A v ten deň bude koreň Izaiov stáť ako zástava národov; k nemu sa obrátia pohania a miesto jeho odpočinku bude slávne. A stane sa v ten deň, že Pán po druhý raz vystrie svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, ktorý zostane, z Assýrie a z Egypta, z Patrosu a z Kúšu, z Élamu a zo Šineáru, z Chamátu i z morských ostrovov. A vztýči zástavu pre národy a zhromaždí vyhnancov Izraela a rozptýlených Júdu zozbiera zo štyroch končín zeme. Aj žiarlivosť Efraima pomíne a protivníci Júdu budú vyhladení; Efraim nebude žiarliť na Júdu a Júda nebude sužovať Efraima. Izaiáš 11:10–13.

Keď je Boží ľud posledných dní zhromažďovaný po druhý raz, nastáva medzi tými učeníkmi zjednotenie, ktoré bolo znázornené desiatimi dňami predchádzajúcimi Letniciam a na ktoré Izaiáš poukazuje ako na čas, keď „odstúpi aj závisť Efraimova a protivníci Judovi budú vyhladení; Efraim nebude závidieť Judovi a Júda nebude sužovať Efraima.“

„Na Boží ľud prídu skúšky a kúkoľ sa oddelí od pšenice. Nech však už Efraim nezávidí Judovi a Júda nech viac netrápi Efraima. Láskové, nežné, súcitné slová budú vychádzať z posvätených srdiec a pier. Je nevyhnutné, aby sme boli zjednotení, a ak budeme všetci hľadať Kristovu krotkosť a pokoru, budeme mať Kristovu myseľ a zavládne jednota ducha.“ Review and Herald, 19. marca 1895.

Zjednotenie je prvkom diela, ktoré Kristus vykonáva, keď po druhý raz zhromažďuje stoštyridsaťštyritisíc. Táto jednota bola znázornená desiatimi dňami vedúcimi k Letniciam a šiestimi dňami táborového zhromaždenia v Exeteri a mohla byť dosiahnutá od roku 1856 do roku 1863, keby tí, ktorí prežili veľké sklamanie 22. októbra 1844, neboli zablúdili.

„No v období pochybností a neistoty, ktoré nasledovalo po sklamaní, mnohí z adventných veriacich sa vzdali svojej viery. Vznikli nezhody a rozdelenia.... Tak bolo dielo zadržané a svet zostal v temnote. Keby sa celé adventistické telo bolo zjednotilo na prikázaniach Božích a viere Ježišovej, aké nesmierne odlišné by boli naše dejiny!“

„Nebolo Božou vôľou, aby bol príchod Krista takto oddialený. Boh neurčil, aby Jeho ľud, Izrael, blúdil štyridsať rokov po púšti. Sľúbil, že ich povedie priamo do kanaánskej krajiny a že ich tam ustanoví za svätý, zdravý a šťastný ľud. Ale tí, ktorým bolo evanjelium najprv zvestované, nevošli ta ‚pre neveru‘ (Hebrejom 3:19). Ich srdcia boli naplnené reptaním, vzburou a nenávisťou a On s nimi nemohol naplniť svoju zmluvu.

„Štyridsať rokov nevera, reptanie a vzbura vylučovali dávny Izrael z kanaánskej krajiny. Tie isté hriechy oddialili vstup novodobého Izraela do nebeského Kanaánu. Ani v jednom prípade nebola chyba v Božích zaslúbeniach. Je to nevera, svetskosť, neposvätenosť a svár medzi tými, ktorí sa hlásia k Pánovmu ľudu, čo nás toľké roky zdržiava v tomto svete hriechu a zármutku.“ Selected Messages, kniha 1, 68, 69.

Zostup druhého anjela označil rozptýlenie pri prvom sklamaní, ktoré začalo čas meškania, a potom viedol k obdobiu šiestich dní na táborovom zhromaždení v Exetri, kde sa dosiahla jednota v posolstve pred vyliatím Ducha Svätého v posolstve Polnočného volania na záver zhromaždenia.

Zostúpenie tretieho anjela 22. októbra 1844 označilo rozptýlenie pri veľkom sklamaní a uviedlo obdobie vyučovania, keď sa Božiemu ľudu otvárali pravdy spojené s Najsvätejším miestom. Do roku 1849 Pán vystieral svoju ruku, aby svoj ľud po druhý raz zhromaždil, a v roku 1851 sa predkladal graf z roku 1850. Tento graf predstavoval základné posolstvo, a práve to posolstvo, ktoré malo byť vyzdvihnuté pred svetom ako zástava.

Druhé zhromažďovanie učeníkov Kristom sa začalo bezprostredne pri Jeho zostúpení a zhromažďovanie tých v Exeteri sa začalo počas obdobia času meškania. V dejinách vzbury roku 1863 sa druhé zhromažďovanie začalo najmenej päť rokov po začatí vzdelávacieho procesu, ktorý sa začal, keď bolo v roku 1844 otvorené svetlo o svätyni. V roku 1848 islam vtedy rozhnevával národy. Druhé zhromažďovanie je predstavené ako postupné dielo, ktoré sa uskutočňuje príchodom desiatich dní, ktoré predchádzali Letniciam, a tiež šiestimi dňami táborového zhromaždenia v Exeteri, a malo byť dokončené do roku 1856.

Dielo zhromažďovania Jeho ľudu po druhý raz je záverečným dielom tretieho anjela a je vykonané Kristovou rukou.

A keď prišla sobota, začal učiť v synagóge. A mnohí, ktorí ho počuli, žasli a hovorili: Odkiaľ má tento človek tieto veci? A aká je to múdrosť, ktorá mu je daná, že sa aj také mocné skutky dejú jeho rukami? Marek 6:2.

Rozptýlenie, ku ktorému dochádza, keď božský symbol zostupuje, uvádza do pohybu proces skúšky, ktorý napokon zjavuje dve skupiny ctiteľov, a tým očisťuje chrám.

Lopata je v jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno; svoju pšenicu zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli neuhasiteľným ohňom. Matúš 3,12.

V tom období má Boží ľud vziať posolstvo z ruky anjela a zjesť ho.

A videl som iného mocného anjela zostupovať z neba, odetého oblakom; nad jeho hlavou bola dúha a jeho tvár bola ako slnko, a jeho nohy ako ohnivé stĺpy. A v ruke mal otvorenú knižku; svoju pravú nohu položil na more a ľavú na zem. Zjavenie 10, 1. 2.

Pri príchode druhého anjela 19. apríla 1844 bol Boží ľud rozptýlený. Pôvodne bol zhromaždený pri naplnení proroctva zo zjavenia 9,15 dňa 11. augusta 1840, no Pán držal svoju ruku nad omylom vo výpočte niektorých údajov na mape.

„Videla som, že mapa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že nemá byť pozmenená; že údaje boli také, aké ich On chcel; že Jeho ruka spočívala nad nimi a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nikto nemohol vidieť, až kým Jeho ruka nebola odňatá.“ Early Writings, 74.

Odňatie Jeho ruky umožnilo Samuelovi Snowovi určiť správny dátum pre videnie, ktoré sa oddialilo.

„Tí verní, sklamaní ľudia, ktorí nemohli pochopiť, prečo ich Pán neprišiel, neboli ponechaní v temnote. Znovu boli vedení k svojim Bibliám, aby skúmali prorocké obdobia. Ruka Pánova bola odňatá z čísel a omyl bol vysvetlený. Uvideli, že prorocké obdobia siahajú do roku 1844 a že tie isté dôkazy, ktoré predložili na preukázanie, že prorocké obdobia sa končia v roku 1843, dokazovali, že sa skončia v roku 1844.“ Early Writings, 237.

Dejiny prvého a druhého anjela obsahujú sled medzníkov spojených s Kristovou rukou. Keď zostúpil 11. augusta 1840 a 19. apríla 1844, mal vo svojej ruke posolstvo. Bola to Jeho ruka, ktorá usmernila vyhotovenie a vydanie mapy z roku 1843 v máji 1842. Bola to Jeho ruka, ktorá zapečatila omyl v číslach na mape. Po rozptýlení po tomto prvom sklamaní sedel Jeremiáš osamote pre Kristovu ruku. Potom svoju ruku odtiahol, a tak odpečatil posolstvo Polnočného volania. Čin vystretia Jeho ruky, aby zhromaždil svoj ľud po druhý raz, sa odohrával od prvého sklamaní až po táborové zhromaždenie v Exeteri, tak ako boli učeníci napokon zhromaždení v Jeruzaleme na desať dní pred vyliatím Svätého Ducha. Pri príchode tretieho anjela 22. októbra 1844 Pán pozdvihol svoju ruku.

A anjel, ktorého som videl stáť na mori i na zemi, pozdvihol svoju ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije na veky vekov, ktorý stvoril nebo i to, čo je v ňom, i zem i to, čo je na nej, i more i to, čo je v ňom, že času už viac nebude. Zjavenie 10, 5. 6.

Od prvého zhromaždenia 11. augusta 1840 až do 22. októbra 1844 sú dejiny prvého a druhého anjela poznačené Kristovou rukou. Dňa 22. októbra 1844 zostúpil tretí anjel a malé milleritické stádo bolo rozptýlené Veľkým sklamaním. V ten deň Kristus pozdvihol svoju ruku k nebu a prisahal, že času viac nebude.

Druhé zhromaždenie v dejinách od roku 1844 do roku 1863 sa začalo tým, že Kristus pozdvihol svoju ruku, pričom vo svojej ruke zároveň držal posolstvo, ktoré malo byť zjedené. Potom v roku 1849 vystrel svoju ruku po druhý raz, aby zhromaždil svoj rozptýlený ľud. Tento ľud bol zhromaždený pri posolstve Polnočného volania a rozptýlený, keď sa predpovedaná udalosť nestala. Na táborovom zhromaždení v Exeteri Kristus zhromaždil svoje stádo a zjednotil ho na posolstve, tak ako to urobil počas desiatich dní, ktoré predchádzali Turícam. Filadelfskí milleriti opustili táborové zhromaždenie v Exeteri a zopakovali Turíce. V roku 1856 bol Kristus mimo hnutia, ktoré prešlo do Laodicey, lebo Kristus stojí mimo srdca laodicejského človeka a klope, hľadajúc vstup.

Hľa, stojím pri dverách a klopem; ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem s ním večerať a on so mnou. Zjavenie 3:20.

V roku 1856 Kristova ruka klopala na laodicejské milleritské hnutie, ale bez úspechu. V roku 1849, o sedem rokov skôr, začal po druhý raz zhromažďovať svoj ľud, no pochybnosti a neistota zastavili filadelfské hnutie.

„Keby boli adventisti po veľkom sklamaní v roku 1844 pevne zotrvali vo svojej viere a jednotne nasledovali ďalej v otvárajúcej sa Božej prozreteľnosti, prijali posolstvo tretieho anjela a v moci Ducha Svätého ho zvestovali svetu, boli by uzreli Božie spasenie, Pán by bol mocne pôsobil spolu s ich úsilím, dielo by bolo dokonané a Kristus by už bol prišiel, aby prijal svoj ľud k jeho odmene. No v období pochybností a neistoty, ktoré nasledovalo po sklamaní, mnohí z adventných veriacich sa vzdali svojej viery.... Tak bolo dielo zadržané a svet bol ponechaný v temnote. Keby sa celé adventistické spoločenstvo zjednotilo na Božích prikázaniach a viere Ježišovej, aké nesmierne odlišné by boli naše dejiny!“ Evanjelizácia, 695.

11. septembra 2001 Kristus zhromaždil svoj ľud posledných dní, ktorý bol následne 18. júla 2020 rozptýlený. Dňa 11. septembra 2001 tí, ktorí boli zhromaždení, vzali skrytú knihu z Kristovej ruky a zjedli ju. Dňa 18. júla 2020 odmietli prikázanie znázornené Jeho pozdvihnutou rukou, ktoré označovalo, že „času viac nebude“.

Filadelfskí milleriti neprejavili nijakú vzburu vo svojom mylnom predpovedaní roku 1843, lebo konali podľa všetkého svetla, ktoré im Pán zjavil; avšak 18. júla 2020 sa laodicejčania hnutia tretieho anjela vzbúрили proti svetlu spojenému s Jeho rukou. Po roku 1844 sa filadelfské hnutie prvého anjela „v období pochybností a neistoty“ „vzdalo svojej viery“ a stalo sa laodicejčanmi.

Rok 1856 predstavuje bod prechodu, ktorý je predobrazom bodu prechodu pre Boží ľud posledných dní.

Niekde v priebehu siedmich rokov medzi rokmi 1849 a 1856 filadelfské milleritické hnutie odolalo ruke Pánovej, ktorá sa vystierala, aby po druhý raz zhromaždila Jeho ľud, a zaslúbenie znelo, že vtedy učiní viac, než učinil v minulosti.

„23. septembra mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že v tomto čase zhromažďovania sa musí úsilie zdvojnásobiť. V čase rozptýlenia bol Izrael zbitý a roztrhaný; ale teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. V rozptýlení malo úsilie vynakladané na šírenie pravdy len nepatrný účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh vztiahol svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci majú byť v diele zjednotení a horliví. Videla som, že je hanbou, keď sa niekto odvoláva na čas rozptýlenia ako na príklad, ktorý by nás mal riadiť teraz, v čase zhromažďovania; lebo ak by Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Je rovnako potrebné, aby pravda bola zverejnená v tlači, ako aby bola kázaná.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

Je zrejmé, že Pán sa usiloval posunúť svoje dielo vpred v jednote, avšak jednota sa očividne rozpadla a „v období pochybností a neistoty, ktoré nasledovalo po sklamaní, mnohí z adventných veriacich sa vzdali svojej viery.“ The Present Truth (neskôr Review and Herald) začal vychádzať v roku 1849 a do roku 1851 bol k dispozícii graf z roku 1850, no do roku 1856 zostalo posolstvo o „sedemnásobku“ z Levitikus dvadsaťšesť nedokončené. Posolstvo, ktoré bolo odpečatené 22.

októbra 1844, nastalo, keď sa skončili časové proroctvá o dvetisícristo rokoch a dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch.

Sobota bola v tom čase učením, ktoré žiarilo nad ostatnými učeniami, a počas dvanástich rokov prebiehal proces skúšky, až kým v roku 1856 neprišla posledná skúška. Táto skúška sa týkala sobotného odpočinku pre zem a označila koniec procesu skúšky, ktorý sa začal sobotným odpočinkom pre ľudí. Obdobie skúšky nieslo pečať Alfý a Omegy. Rok 1856 predstavoval aj rozmnoženie poznania o prvej základnej pravde, ktorú objavil Miller, takže aj na tejto úrovni niesol pečať Alfý a Omegy. Pravda o sobote ako znamenie Božieho posväteného ľudu bola znázornená ako zaznenie siedmej poľnice, keď sa naplňa tajomstvo Krista vo veriacom, nádej slávy. „Sedem časov“ bolo znázornených jubilejnou poľnicou, ktorá mala zaznieť v Deň zmierenia.

Sedem rokov od roku 1856 až do roku 1863 predstavovalo pre učeníkov desať dní v Jeruzaleme a pre filadelfských milleritov šesť dní exeterského táborového zhromaždenia; no, žiaľ, toto obdobie sa stalo znázornením tých, ktorí odmietajú nasledovať Pána, keď ich vedie cez obdobie prechodu. Dejiny prvého a druhého anjela, ktoré sú historickým obdobím siedmich hromov, označujú Pána, ako vystiera svoju ruku, aby po druhý raz zhromaždil svoj ľud od 19. apríla 1844, a znázorňujú poslušnú odpoveď, keď múdri nasledovali Krista do Svätyne svätých.

Dejiny prvého Kádeša, ktoré sú dejinami tretieho anjela od roku 1844 až do roku 1863, ukazujú, že Pán opäť vystiera svoju ruku, aby po druhý raz zhromaždil svoj ľud, no v týchto dejinách sa prejavuje vzburá. Teraz, po tretí raz, od júla 2023, Pán opäť vystiera svoju ruku, aby po druhý raz zhromaždil svoj ľud, a oni naplnia druhý Kádeš ako poslušní Filadelfčania, lebo podpis pravdy označuje tieto tri razy tak, že začiatok i koniec predstavujú poslušných Filadelfčanov a prostredný príklad neposlušných Laodicejčanov.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Budú cirkvi dbať na laodicejské posolstvo? Budú činiť pokánie, alebo budú napriek tomu, že svetu je zvestované najslávnejšie posolstvo pravdy — posolstvo tretieho anjela — pokračovať v hriechu? Toto je posledné posolstvo milosti, posledné varovanie padlému svetu. Ak sa Božia cirkev stane vlažnou, nepožíva už Božiu priazeň o nič viac než cirkvi, ktoré sú predstavené ako padlé a ako príbytok démonov, útočisko každého nečistého ducha a klietka každého nečistého a nenávideného vtáka. Tí, ktorí mali príležitosť počuť a prijať pravdu a ktorí sa spojili s Cirkvou adventistov siedmeho dňa, nazývajú sa Božím ľudom zachovávajúcim prikázania, a predsa nemajú o nič viac životnej sily a zasvätenia Bohu než menovité cirkvi, prijímú Božie rany práve tak isto ako cirkvi, ktoré odporujú Božiemu zákonu. Iba tí, ktorí sú posvätení pravdou, budú tvoriť kráľovskú rodinu v nebeských príbytkoch, ktoré Kristus odišiel pripraviť tým, čo Ho milujú a zachováajú Jeho prikázania.“

„Kto hovorí: Poznám Ho, a nezachováva Jeho prikázania, je luhár a niet v ňom pravdy“ [1 John 2:4]. To zahŕňa všetkých, ktorí tvrdia, že majú poznanie Boha a zachováajú Jeho prikázania, no neprejavujú to dobrými skutkami. Dostanú podľa svojich skutkov. „Nikto, kto zostáva v ňom, nehreší; nikto, kto hreší, Ho nevidel ani nepoznal“ [1 John 3:6]. Toto je určené všetkým členom cirkvi, vrátane členov cirkvi adventistov siedmeho dňa. „Dietky, nech vás

nikto nezvádza. Kto činí spravodlivosť, je spravodlivý, tak ako je On spravodlivý. Kto pácha hriech, je z diabla, lebo diabol hreší od počiatku. Syn Boží sa zjavil nato, aby zmaril skutky diabla. Nikto, kto sa narodil z Boha, nepácha hriech, lebo Jeho semeno zostáva v ňom; a nemôže hrešiť, pretože sa narodil z Boha. Podľa toho sa rozpoznávajú deti Božie a deti diabla: nikto, kto nečiní spravodlivosť, nie je z Boha, ani ten, kto nemiluje svojho brata“ [1 John 3:7–10].

„Všetci, ktorí tvrdia, že zachovávajú sobotu a sú adventistami, a predsa ďalej zotrávajú v hriechu, sú v Božích očiach luhári. Ich hriešny spôsob života pôsobí proti Božiemu dielu. Vedú aj iných do hriechu. Každému členovi našich zborov prichádza od Boha slovo: ‚A urobte priame chodníky svojim nohám, aby to, čo je chromé, nebolo vyvrtnuté z cesty, ale aby sa radšej uzdravilo. Usilujte sa o pokoj so všetkými a o svätosť, bez ktorej nik neuvidí Pána. Bedlivo hľadte, aby niekto neprišiel skrze nedostatok milosti Božej; aby nejaký koreň horkosti, vyrastajúc, nepôsobil trápenie, a aby sa ním mnohí nepoškvrnili; aby nebol niekto smilníkom alebo svetským človekom ako Ezav, ktorý za jeden pokrm predal svoje prvorodenstvo. Ved' viete, že aj potom, keď chcel zdediť požehnanie, bol zavrhnutý, lebo nenašiel miesto pre pokánie, hoci ho so slzami usilovne hľadal‘ [Hebrejom 12:13–17].“

„To sa vzťahuje na mnohých, ktorí vyznávajú, že veria pravde. Namiesto toho, aby sa zriekli svojich žiadostivých praktík, pokračujú na nesprávnej ceste výchovy pod klamlivou sofistikou satana. Hriech nerozpoznávajú ako hriešny. Ich svedomie je poškvrnené, ich srdcia sú skazené, ba aj ich myšlienky sú ustavične porušené. Satan ich používa ako návnady, aby lákal duše k nečistým praktikám, ktoré poškvrňujú celú bytosť. ‚Kto pohrdol Mojžišovým zákonom [ktorý bol Božím zákonom], zomiera bez milosrdenstva na výpoveď dvoch alebo troch svedkov. O koľko prísnejšieho trestu, myslíte, bude uznaný za hodného ten, kto pošliapal Syna Božieho a krv zmluvy, ktorou bol posvätený, pokladal za nečistú vec a potupil Ducha milosti? Ved' poznáme Toho, ktorý povedal: Mne patrí pomsta, ja odplatím, hovorí Pán. A opäť: Pán bude súdiť svoj ľud. Je strašné upadnúť do rúk živého Boha‘ [Hebrejom 10:28–31].“ Manuscript Releases, zväzok 19, 176, 177.